Trencar el que és normal

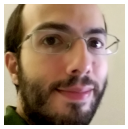

Per JoanM el dl., 12/08/2019 - 18:06

Avui al tren he viscut una escena que m'ha corprès i demostrat una veritat: malgrat les nostres pretensions, encara ens falta molt perquè el Regne de Déu entri en les nostres vides.

Un immigrant africà ha entrat amb una bicicleta, sense res més. No havia vist passar un revisor des de feia anys, però precisament llavors n'ha entrat un al vagó. Quan ha arribat a la seva altura, ha descobert que no tenia bitllet. Aleshores ha volgut cobrar-li el bitllet, poc més de dos euros. Normal. Mentre gestionava el rebut amb la màquina automàtica, amb ulls humils el passatger ha fet notar al revisor que no tenia diners. El revisor llavors s'ha mostrat cada cop més empipat. Sembla lògic, oi? És la seva feina. Tot normal. Li ha retret que pugés a un tren sense bitllet i sense diners, i li ha exigit la documentació. L'home amb la mateixa actitud suau li ha fet notar que no portava documents. Aleshores les mans del revisor començaren a tremolar visiblement, mentre exclamava si volia que cridés a la policia, i acabava exigint-li que baixés a la propera parada, proposta davant la qual l'home accedí de seguida, tot moix. El revisor passà de llarg. Una escena "normal", davant la qual tot el vagó resta impassible mirant. Llavors un noi magrebí ben jove se li atansa i li xiuxiueja unes paraules de coratge a l'orella, que ell agraeix molt. Abans de baixar, ja dret, el saluda profundament agraït. I marxa.

Jo he quedat parat, glaçat considerant amb incomoditat si era tant "normal" la situació. No he sabut reaccionar. No ha estat fins després, posant-me a la pell del revisor, de l'immigrant indocumentat, i finalment d'un Jesús present en el mateix vagó, que no m'he adonat d'una història diferent:

Un passatger s'alça i demana al revisor si pot pagar el bitllet d'aquell home. El revisor dubta i finalment accepta a contracor, adonant-se que la seva feina és que es comprin tots els bitllets. Mentre imprimeix el bitllet, el passatger generós comenta en veu alta: "Els qui estan buscant la manera de sobreviure haurien de poder tenir un abonament especial de transports gratuïts: ells encara tenen una situació econòmica més vulnerable que famílies nombroses o a l'atur".

Descabellat? Aquest hipotètic passatger generós no parla segons la justícia ni la lògica humana. Parla segons la lògica evangèlica, la de Déu. Igual que l'amo de la vinya que va a buscar treballadors en la paràbola, el passatger generós parteix de les necessitats de la persona, no de la llei pretesament equitativa. No és normal, trenca la normalitat, i per això, a ningú se li acut de fer-ho, ni a mi. Per què estem tant poc entrenats en l'Evangeli? Per què costa tant trencar la normalitat? Déu nostre, educa'ns els sentits a saltar de la cadira, en calent, per crear una història DIFERENT.

Aquell vagó ha seguit circulant sense l'home de la bici, i tenia la impressió que Déu també havia baixat, forçat, en aquella parada... s'havia esfumat. Ningú li havia obert el cor a encarnar la Seva veu, a posar els Seus diners, a arriscar i crear una nova història, trencant la "normalitat" per una altra d'integradora, més enllà del que és just, una normalitat DIFERENT.